

Parlament dels estudiants

Júlia Verdaguer Gamell i Roger Barat i Rubio

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2019**

Barcelona, 6 de juliol del 2019

**Universitat
Pompeu Fabra**
Barcelona

Benvolguts i benvolgudes,

Potser una de les metàfores més representatives de la literatura occidental és la del camí: la nostra vida és un viatge, un recorregut amb només dues garanties: un inici i un final; i amb l'al·licient de la incertesa de la multitud d'etapes, de vivències i experiències que anem acumulant a la motxilla que ens pengem a les espatlles ja amb les primeres passes. Felicitat, tristesa, alegria, eufòria, pena i decepció..., formen part del pòsit que anem acumulant. En aquest sentit, el moment que ara ens toca viure té segurament una mica de tot: l'acte d'avui és, sobretot, una celebració, però també una oportunitat de fer balanç i, tal vegada, un comiat.

Tractant-se d'una festa, és quasi imperatiu identificar en primer lloc què se celebra, a qui es dedica i qui l'ha fet possible. És bastant evident que els estudiants som avui el centre d'atenció: hem aconseguit, després d'esforços, en aquest equilibri entre treball i gresca que és el pas per la universitat, superar sis anys d'estudis superiors. Menció especial mereixen les famílies, aquí presents, que amb la seva aportació decisiva permeten que els joves puguem dedicar anys de plenitud a la tasca de l'estudi i al descobriment de les oportunitats i els riscos d'aquest món nostre.

I tot això no hauria estat possible sense la complicitat necessària de tota la comunitat universitària, a qui s'ha d'agrair els sacrificis i la dedicació al servei de l'ensenyança i la formació: el professorat, el personal d'administració i serveis, les associacions i entitats i tots aquells que faciliten que la roda de l'educació continuï girant curs rere curs. La Universitat ha estat la nostra segona llar, ens ha acollit matí i tarda, ens ha acompanyat durant les centenars d'hores mortes entre classes i ha vist com abandonàvem l'adolescència i ens iniciàvem en l'edat adulta.

Aquest acte és, en definitiva, una celebració del conjunt de la societat, que veu amb satisfacció com alguns dels seus membres fan un pas endavant en el seu trajecte vital, els reconeixen els mèrits i els conviden a mirar el futur amb optimisme.

De totes les virtuts que s'ensenyen en aquesta casa, probablement es troba entre les més destacables el foment de l'esperit crític. Des d'aquest altaveu del qual avui disposem, volem dir a la mateixa Universitat que ens ha ensenyat a ser inconformistes en una societat sovint resignada davant d'allò que li succeeix que li resten deures pendants. Necessitem una Universitat que sigui un espai de progrés, cultura, llibertat i coneixement, i no ho podrà ser del tot mentre no es facin passos decidits per resoldre problemes enquistats en el sistema públic universitari que també són evidents en la Universitat Pompeu Fabra. Paradigmàticament, ens

referim a la presència de les dones entre el professorat titular i amb càtedra: una xifra minoritària a la Facultat de Dret i pràcticament inexistent a la Facultat d'Economia i Empresa.

I, en un altre pla, les barreres a la universalització de l'educació universitària: taxes alarmantment elevades i beques insuficients, factors que, combinats, poden dur a famílies a l'ofec econòmic i fins i tot a l'expulsió d'alumnes del sistema. En qüestió de gènere i d'accés a l'educació, estem desaprofitant talent. La Universitat Pompeu Fabra, com a universitat pública, ha d'estar al capdavant de la promoció de la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, i ha de revitalitzar i continuar alimentant l'ascensor social que havia caracteritzat el model d'estat del benestar. Tenim un llarg recorregut per endavant, tant en aquestes facetes com en moltes d'altres, i creiem que és responsabilitat nostra contribuir a deixar una Universitat una mica millor de la que vam trobar.

Hem pres la paraula per darrer cop en aquesta Universitat, com a alumnes, en representació dels companys i companyes de la promoció de doble grau, tot i que qualsevol d'ells ho haguera pogut fer també amb la mateixa emoció amb la qual ara parlem nosaltres. Després de setze trimestres, molts exàmens, seminaris entretinguts i seminaris pesats i bastantes festes, avui culminem una etapa que va començar un ja llunyà setembre del 2013, i la nostra última reflexió es vol dirigir a tots ells, els qui han estat els nostres companys durant aquest temps. Amics i amigues, junts hem obert una porta al món. El record d'aquests bons anys perdurarà per sempre, ens marcarà en el que hagi d'esdevenir, el tindrem present quan haguem de prendre petites i grans decisions, personals i professionals. Reprenent el símil al qual ens referíem al principi, hem fet un tram important del camí plegats. I per això, servint-nos del poeta Espriu, us volem transmetre un missatge d'esperança: *“Desperta, és un nou dia, / la llum / del sol llevant, vell guia / pels quiets camins del fum. / No deixis res / per caminar i mirar fins al ponent.”* Mentrestant, procurarem deixar la nostra empremta i seguir pels camins de la vida, amb mirada clara i fidelitat al primer vers de l'himne universitari: *Gaudeamus igitur*. Alegrem-nos, doncs, de ser aquí i de poder-ho viure junts.

Moltes gràcies.

